

Szántó Olivér Játékszekérrel

Ez a kép Tövisen készült, az udvaron 1936-37 körül. A háttérben lévő ház a református parókiának az épülete, de az már átesik az útnak a túlsó oldalára. Pont velünk szemben volt a református parókia Tövisen. Az első az autóban én vagyok, olyan három-négy éves lehettem, a hátam mögött pedig a szomszédnak a fia. A kicsi fiú, aki a szekérben van, egy évvel fiatalabb, mint én, úgy hívják, hogy Asztalos Iván. A szomszéd egy ékszerész mesterségű bácsika volt, a fiából viszont orvos lett. Most körülbelül ő is nyugdíjas, Medgyesen volt nyugdíjazást engedélyező szakorvos [Föltehetően a rokkantnyugdíjazásban közreműködő orvos volt. -- A szerk.].

A hátul álló személyek között középen az anyám, jobb oldalon talán az elhalt nagybácsim, a Tuszi bácsi, és teljesen a bal oldalon, az alakja után ítélve inkább, a nagymamám. A Tuszi bácsi anyámnak volt az unokabátyja, a nagymamám testvérének a fia. Márer Artúrnek hívták. A munkaszolgálatban halt meg. Elvitték munkaszolgálatba, és annyira kényes volt az étkezésben, hogy inkább nem evett, és formálisan éhen halt.